

LBPRIS

Tiffany Crum

Povestea asta îți poate salva viața

Titlul original: *This Story Might Save Your Life*

We know
books

Copyright © 2026 by Tiffany Crum Creative Inc. All rights reserved.

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2026 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CRUM, TIFFANY

Povestea asta îți poate salva viața / Tiffany Crum ; trad. din lb.

engleză de Liviu Szöke. - București : Crime Scene Press, 2026

ISBN 978-630-6749-27-0

I. Szöke, Liviu (trad.)

821.111

Coperta: CORNELIA MOȚĂIANU

Redactor: GEORGE ARION JR.

Tehnoredactor: SIMONA PREDĂ

Bun de tipar: MAI 2026

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Tiffany Crum

Povestea asta îți poate salva viața

traducere din limba engleză
de Liviu Szöke

CRIME SCENE PRESS
2026

LBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

Joy Moore

Ziua zero

O rafală de vânt fierbinte zguduie casa, făcând ferestrele să zdrăngăne în tocuri. Afară, dincolo de studioul meu de la demisol, arborii de cauciuc uriași se zgâlțâie și se leagănă violent, împrôșcând dealul cu fructele lor țepoase pline de semințe.

– Înregistrăm, anunță Benny. Când ești gata.

Atenția îmi revine la cel mai bun prieten al meu. Mă uit la barba lui roșiatică, la bucele rebele turtite de căștile supradimensionate și la bancul de lucru unde stăm amândoi pe scaune ergonomice rotative – oriunde, peste tot, numai în ochii lui nu.

– Gata.

Benny nu comentează nimic legat de faptul că sunt distrasă când începem înregistrarea. Mă forțez să mă prefac că e totul în regulă și, ca de obicei, anxietatea se risipește pe măsură ce ne găsim ritmul. Când terminăm introducerea lălăită a podcastului, mă simt deja mai în largul meu. Benny e la cârma episodului de astăzi, ceea ce înseamnă că eu sunt în „scaunul electric”, improvizând tactici de supraviețuire pentru subiectele de viață și de moarte care i-au trecut lui prin cap.

Acum mă privește cu un zâmbet poznaș.

– Ce știi despre balenele cu cocoașă? Ceva specific?

– În afară de faptul că sunt mamifere gigantice?

Privesc spre cumnata mea, aflată în capătul opus al mesei, sperând să-mi dea vreun indiciu, dar Mallory e concentrată asupra mixerului; potrivește un potențiomtru, rotește un buton și-și prinde părul blond platinat într-o coadă joasă.

- Jenant de puține lucruri, răspund în microfon.
- Excelent!

Benny se lasă pe spătarul scaunului, cu mâinile împreunate peste un tricou negru spălăcit din prima noastră gamă de produse promoționale. Sloganul nostru se întinde pe piept în litere albe de tipar: ce nu te omoară te face... un supraviețuitor.

- Să zicem că te afli cu caiacul pe coasta Pacificului. E o zi caldă de toamnă, cerul e senin, apa sclipitoare. Începi să transpiri din cauza efortului. Viața e frumoasă. Iar apoi, dintr-odată, zeci de sardine încep să-ți sară singure în barcă.

- Delicios! Ai mâncat vreodată sardine prăjite? Mama le pregătea cu pâine prăjită și cu un sos de pătrunjel și capere...

- Joy, concentrează-te! Nu sunt de mâncare. Tocmai ai vâslit exact deasupra unui banc-momeală.

Îl informez cu regret că-n viața mea n-am auzit de așa ceva, iar el îmi explică faptul că e un banc de pești foarte compact. O măsură defensivă pe care o adoptă atunci când în apropiere se găsește un prădător.

- Sau, în cazul de față, când un prădător se află direct sub tine.
- Poate că ai fi putut să începi cu asta.
- Două fălci uriașe se desfac, iar tu ești aruncată din barcă și te trezești în gura căscată a unui mamifer de cincisprezece metri. Ce faci?

Potrivit lui Benny, această aventură incredibilă, dar reală, i s-a întâmplat unei femei din San Luis Obispo nu mai departe de săptămâna trecută. Dacă n-aș fi evitat internetul cu orice preț - din motive asupra cărora nu-mi voi permite să zăbovesc acum -, aș fi revendicat povestea asta imediat ce titlul mi-ar fi apărut în

fluxul de știri, astfel încât Benny să fie cel care își bate capul cum să scape de balenă.

- Am nevoie de mai multe detalii, spun. E un caiac de două persoane? Ești și tu în gura balenei cu mine?

- Dacă vin și eu, de data asta mă lași să trăiesc?

E posibil să-l fi sacrificat ipotetic în fața câtorva animale sălbatice în diverse episoade din ultimii patru ani.

- Nu promit nimic.

Îl aud cum pufnește.

- Ești singură.

Fac ochi de cățeluș și îi reamintesc că fără ajutorul lui o să ajung, la propriu și la figurat, să dorm cu peștii.

El rămâne neînduplecat.

- Atunci, presupun că va trebui să te miști repede.

- Ce cruzime! oftez. Așadar, ca să gândesc cu voce tare, presupun că prima măsură ar fi să-i blochez cumva fălcile deschise și să strig după ajutor.

El ridică o mână.

- Putem să ne oprim o clipă ca să ne imaginăm asta? Ești udă learcă, încurcată în alge și te zbați printre mii de pești pe o limbă de mărimea unei camionete. Chiar dacă reușești să te ridici - și e un mare *dacă* -, tot strigi după întăriri din *interiorul* unei guri de trei metri.

- Arăt ca un monstru marin, nu-i așa?

- Cam da.

- Nu mă ajută nimeni, așa-i?

- Categoric nu.

- Bine. În cazul ăsta...

Îmi frec palmele.

- O să mă agăț de omușorul ei și o să o împung în scoicile agățate de pielea din interior până mă scuipă afară.

Benny clatină dezaprobator din cap încă de când am zis *omuşor*.

– Doamne, câte greşeli sunt în ce ai spus! Cu ce o împungi? Şi să nu zici...

– Cu sabia mea, evident.

– Joy!

Pare exasperat, dar îi place la nebunie când fac asta.

– De ce ai mereu o sabie la tine? De unde apare sabia asta?

– Ascultă, singurul mod în care aş ajunge vreodată în situaţia asta ar fi să existe un univers alternativ în care sunt un pirat adevărat. Deci de data asta se justifică – am sabie.

Fac o pauză.

– Şi un picior de lemn.

Treizeci de minute de glume şi divagaţii trec precum o clipită. În momentul în care Benny e gata să dezvăluie adevărata poveste de supravieţuire a femeii, membrele mi s-au relaxat, obrajii mă dor de atâta zâmbit şi...

Curentul se opreşte cu un fâşâit surprinzător.

Toţi trei ne uităm unii la alţii în timp ce ne scoatem căştile, buimăciţi în semiobscuritatea subită.

– Nu e doar la noi, nu?

Mă ridic să verific tabloul electric de lângă scări. Totul în regulă.

– Credeţi că-i în tot cartierul?

Casa trepidează de la o nouă rafală violentă şi afară se aud câteva pârâituri puternice. Mă întorc iute şi urmăresc ploaia de frunze uscate de palmier care-mi murdăresc terasa – resturi de la un vecin aflat ceva mai sus. Eu şi Xander nici măcar nu avem palmier. Urmărim cu toţii cum o pungă de plastic trece în viteză prin dreptul ferestrei şi se încurcă într-un tufiş din apropiere.

– Daţi-mi orice, orice altă vreme, numai vânturile Santa Ana nu! spune Mallory.

E îmbrăcată în ţinuta ei obișnuită: pantaloni de trening, cu un maiou şi papuci Birkenstock. Îşi încrucişează braţele la piept, îşi freacă umerii goi şi se înfioară.

– Mi se face pielea de găină.

Privirea îmi zăboveşte asupra ei în timp ce mă întorc la locul meu. Pe parcursul celei mai însemnate părţi a căsniciei mele cu Xander, cumnata mea a rămas o enigmă: sora mai mică, distantă şi imperturbabilă, alături de care el a emigrat din Danemarca în copilărie. Abia cu şase luni în urmă, când s-a mutat în Los Angeles pentru postul de asistent de producţie, a început ea să dezvăluie aceste momente de vulnerabilitate, aceste mici fisuri în armură.

Probabil îşi face griji din pricina tufelor uscate de salvie care mărginesc canionul dintre casa noastră şi a ei, combustibilul perfect pentru un incendiu de vegetaţie. Deschid gura să-i spun că totul va fi bine – pompierii nici măcar nu au emis încă vreo avertizare de cod roşu –, dar apoi îmi amintesc de ultima dată când am rămas fără curent în timpul unei furtuni provocate de Santa Ana şi tac. Nu degeaba acestui vânt fierbinte i se spune suflarea Satanei.

Superstiţioasă, mângâi capul placat cu bronz al statuii de pe masa de lucru care-l înfăţişează pe Arthur Fonzarelli. The Fonz. Fonzie. Îmi zâmbeşte larg, cu ambele degete mari ridicate: *Ayyy!* A fost amuleta noastră norocoasă de când eu şi Benny am ajuns prima dată în topul clasamentelor cu podcasturi, iar în clipa asta îmi pun o dorinţă în gând, tânjind la o doză din starea lui relaxată de *Happy Days*¹.

– În fine!

Mallory îşi agită braţele şi picioarele de parcă s-ar lepăda de o amintire urâtă, apoi revine la treburile curente.

1. Serial american de comedie care a rulat între 1974 şi 1984. (n. trad.)

– Dacă tot stăm degeaba, Xander m-a rugat să rezolv câteva chestii de pe lista cu sarcini.

Benny se întoarce spre mine.

– Apropo, el unde e?

– La o altă întâlnire cu avocații pentru gestionarea daunelor, îi răspund.

Când m-am trezit din puiul de somn de la mijlocul dimineții, l-am privit din pat în timp ce-și aranja părul blond lucios, cu o nuanță mai închis decât al lui Mallory, și-și repeta în șoaptă argumentele uitându-se în oglindă. Părea obosit. Obosit, dar chipeș în costumul bleumarin aproape mulat.

– L-ai ratat la mustață.

Mallory își drege vocea, atrăgându-ne atenția înapoi la ea. Ne reamintește că termenul-limită pentru noile parteneriate publicitare se apropie cu repeziciune. Avem mai multe variante din care să alegem: retaileri de mobilă online, platforme de creare de site-uri sau branduri de echipamente de supraviețuire în situații de urgență.

– Și sunt disponibile cel puțin cinci sau șase servicii de expediere de echipamente pentru gătit.

– Fără reclame la mâncare, spun eu.

Mallory pare gata să riposteze, dar Benny i-o ia înainte:

– Ai auzit-o.

Ea își notează, iar eu și Benny cădem de acord asupra primelor opțiuni cu un minim de discuții. În lipsa aerului condiționat, în cameră se face tot mai cald. Ferestrele acestei case spaniole vechi de o sută de ani situate pe deal au un singur rând de geam, iar curentul care se strecoară prin ele miroase a pământ.

– Încă ceva, adaugă Mallory, iar ochii ei albaștri ca gheața se îmblânzesc, de parcă n-ar vrea să spună ce urmează: Xander a primit un apel de la Comedy Store. S-a anulat un număr din sala

principală și au întrebat dacă ați fi dispuși să acoperiți golul timp de trei seri.

Când nu primește niciun răspuns, completează:

– Eu și Xander ne-am gândit că ar putea să ajute la negocieri dacă cei de la Apex Plus ar vedea că reintrați în circuit.

Negocieri. Reintrați în circuit. Cuvintele sunt ca niște ghimpi în coastă. Contractul de distribuție uluitor de profitabil pe care l-am tot negociat cu Apex Plus a rămas în așteptare de la evenimentele dezastruoase din august. Dar nu un spectacol live e soluția.

– Când ne vor? o întreb.

– De joi în două săptămâni.

Își consultă telefonul.

– Opt octombrie.

Benny se uită atent la mine, așteptându-mi reacția.

Mallory se apropie și se așază pe birou, lângă computerul meu.

– Știu la ce te gândești, dar am putea să angajăm pază. Supraveghehere peste tot.

Printre buze îmi scapă un râset, dar îmi acopăr imediat gura.

– Asta înseamnă nu, spune Benny, părând dezamăgit.

– Nici măcar nu v-ați gândit, insistă Mallory, adresându-mi-se mai mult mie decât lui.

– Nu-i nevoie.

Acum tonul lui e mai ferm. Îi întâlnesc privirea, mulțumindu-i din ochi, iar el încuviințează din cap.

– Nu suntem pregătiți.

O vreme, se tot ciondănesc pe marginea acestui subiect. Benny îi reamintește că noi încă mai strângem cioburile, că n-am fi fost în situația de a căuta parteneriate publicitare dacă lucrurile ar fi mers cum trebuie. Mallory subliniază că am revenit în top zece începând de vinerea trecută. Niciunul nu pomenește direct „incidentul”, așa cum am început să-l numim, sau furtuna rezultată pe rețelele sociale. Faptul că eu nu am mai ieșit din casă de șase

săptămâni. În schimb, amândoi ocoleșc subiectul folosind cuvinte precum *delicat* și *imagine*.

– Nu trebuie să vă hotărâți chiar acum, spune Mallory în cele din urmă, uitându-se în jos la laptopul meu, care a rămas aprins, neafectat de pana de curent.

Îi urmăresc privirea spre taburile din partea de sus a ecranului.

– Grozav! Atunci, reluăm mai târziu discuția, spun mult prea repede, exact când un bubuit violent reverberează prin toată casa.

– Ce-a fost asta? întrebă Benny, ridicându-se deja în picioare.

De data asta știu că nu e o frunză de palmier. Membrele mi se înmoaie precum gelatina când zgomotul se repetă și rămân pironită pe scaun, cu pulsul bătându-mi în gât, în timp ce Benny și Mallory dau fuga sus, la etajul principal. Afară, câinii latră furioși la ceva din curte.

Sunt la fel de încremenită când electricitatea revine cu un zumzet.

– E fereastra! strigă Benny de sus după câteva secunde. S-a rupt zăvorul.

Cuvintele se așază unul câte unul.

– La ce latră câinii? strig drept răspuns.

– La un coiot. Îi tachinează iar prin gard.

O pauză. Aud ușa de la balcon deschizându-se și închizându-se.

– Joy, nu-i nimeni afară. N-ai de ce să-ți faci griji.

N-am de ce să-mi fac griji. Tremurând, trag adânc aer în piept în timp ce ei discută sus despre cum să repare cu mâinile lor ce s-a stricat. Caut prin câteva aplicații rămase deschise pe calculator și găsesc partea scrisă de mine din memoriile la care lucrez împreună cu Benny, apoi parcurg capitolul pe care l-am scris în grabă azi-noapte.

E ciudat să-ți vezi viața desfășurându-se prin intermediul paginilor unui *memoir*. În ultimele luni, m-am întrebat adesea ce-am fi făcut diferit eu și Benny dacă am fi știut că această carieră o să ne aducă celebritatea, dacă am fi putut să prezicem cum vor fi jucate toate cărțile.

Când ajung la ultimele cuvinte, mi se strânge stomacul.

Nu pot s-o fac. Credeam că sunt în stare, că pot să-mi împărtășesc propria versiune a poveștii, dar acum, când știu că în curând va fi citită, mi se face greață.

Închid taburile și iau o decizie de moment. Pe un petic de hârtie, măzgălesc un bilet, îl ascund în pumn și-i aștept pe Mallory și Benny să se întoarcă. Câteva minute mai târziu, când se întorc, corpul meu – atât de imprevizibil în ultima vreme – a început deja să mi se pară greu.

– Terminăm odată episodul ăsta? întrebă Benny.

– De fapt, îi răspund, îmi pare rău că fac asta, dar te deranjează să-mi spui mâine cum o să scap de balena asta? Încep să mă pierd.

Mallory aruncă o privire la ceas, observând fără îndoială că oricum nu mai e timp.

Benny ridică din umeri.

– Pentru mine e-n regulă.

Stabilim împreună o oră. Când Mallory nu-i atentă, strecor biletul – acum umed de la palma transpirată în care l-am ținut – în buzunarul destrămat al pantalonilor scurți ai lui Benny și-mi duc un deget la buze. *Șșt!* El zâmbeste anemic, buimăcit, în timp ce eu îl zoresc să plece. Mallory îl urmează îndeaproape și, prin tavan, îl aud pe Benny strigându-și câinele, urmat de tropăitul rapid al lăbuțelor care dau cu entuziasm roată de colo-colo. Când zgomotele de sus se estompează, mă duc în dormitor.

Somnul va veni în curând, indiferent dacă sunt pregătită sau nu. Îmi setez alarma și mă strecor în pat, imaginându-mi cum

Benny îmi despăturește biletul, mijind curios ochii la rugămintea mea. A greșit când a spus că nu există nimic pentru care să-mi fac griji. Există o mulțime de motive de îngrijorare. Îmi strâng perna în brațe, ascult vântul care urlă și aștept să vină furtuna.

Benny Abbott

Ziua unu

Copacul s-a prăbușit la miezul nopții, dar atunci nu am reușit să văd decât tremurul argintiu al frunzelor iluminate de lună. Acum studiez amploarea distrugerii cu stomacul strâns. Magazia mea, odinioară o versiune în miniatură a casei mele în stil ranch de la mijlocul secolului, a fost redusă la un morman de moloz sub o jumătate de tonă de eucalipt. Richie adulmecă resturile, furișându-se sub o creangă deasă până când nu i se mai vede decât coada ascuțită, cu vârful alb.

Se aud un scârțâit metalic, apoi o ușă trântită. Peste gard, îl zăresc pe vecinul meu, Ted, pășind greoi pe terasa din spate. E în halat de baie, cu burta albă la vedere întinzându-i cordonul la maximum. Nu ne spunem nimic – în ultima lună am comunicat doar prin intermediul avocaților –, dar îi observ reproșul gen *ți-am zis eu* înscris pe toată fața. M-a tot avertizat în legătură cu copacul ăsta de când m-am mutat aici.

– Richie! strig. Hai, băiatu'! Să mergem!

Mă ignoră.

– Recompensă? Vrei o recompensă?

Funcționează. Se repede spre mine, cu blana plină de frunze și bucăți de scoartă, și ne refugiem înăuntru. Richie știe cum

stă treaba. În bucătărie, se așază și așteaptă lângă blatul unde îi păstrează gustările. Lângă ele, mototolit, se află biletul lui Joy: *Ne întâlnim diseară. Aici. Fix la ora 19. Foarte important.*

Când îl văd iar, mahmureala explodează.

Nu știam la ce să mă aștept când l-am scos prima dată din buzunar. Având în vedere că Joy simțise nevoia să fie discretă, m-am gândit că această întâlnire „foarte importantă” ar putea să aibă legătură cu Mallory. Sau cu spectacolele live. Sau, tot în acest context, cu „incidentul” din august. Eu și Joy aveam restanțe la tot felul de discuții sincere, inclusiv despre cât de distras am fost de la divorț încoace. Am ajuns la 19:00 fix, așa cum mi s-a cerut, pregătit să discutăm. Dar ce a urmat a fost neașteptat și, indiferent de câte ori derulez scena în minte, tot nu sunt sigur ce s-a întâmplat. În clipa asta mă întâmpina cu o îmbrățișare, iar în următoarea... dezastru.

Pentru a douăzecea oară de când m-am rostogolit din pat, îmi verific telefonul. Niciun răspuns la mesajele umiltoare pe care le-am trimis după ce am plecat, în ultimul dintre ele întrebând dacă mai înregistrăm astăzi.

Richie dă din coadă, făcându-mă să realizez că încă nu i-am oferit recompensa. Îl premiez cu două pentru răbdare și tocmai mă apuc să pregătesc cafeaua când telefonul îmi bâzâie. Inima îmi tresaltă, dar nu e Joy. E o notificare din calendar: Ziua de curățenie.

Bineînțeles că e tocmai azi!

Resemnat, cercetez bucătăria prin ochii femeii care face curat – coșul de gunoi arhiplin, mormanul de rufe neîmpăturite pe masa pentru mic-dejun, sticla pe jumătate goală de Michter's, pizza pe care am ars-o și am lăsat-o pe plită. În mod obișnuit, aș fi încercat să fac puțină ordine, să întrețin ficțiunea că încă sunt un adult capabil.

În mod obișnuit, corpul nu mi-ar vibra de regret.

Sunt 1 528 de pași de la ușa mea până la a lor. Joy i-a calculat când m-am mutat. 1 528 de pași pentru mine, 1 600 pentru ea și cam 4 000 pentru căței. Richie tot smucește de lesă în timp ce sărim peste frunzele de palmier și alte resturi aduse de vânt, ținându-ne cât putem de mult la umbra cedrilor și a stejarilor. În clipa în care gardul împletit cu bougainvillea și casa cu stucaturi albe a lui Joy și Xander ne apar în fața ochilor, mi se pune un nod în piept. Se spune că, dacă avem câini, aceștia ne oglindesc energia, dar oglinda noastră trebuie să fie spartă, fiindcă Richie țâșnește plin de entuziasm prin curtea lipită de cea vecină imediat ce ridic zăvorul.

Îmi șterg transpirația de pe tâmpile și bat în ușa laterală înainte de a răsuci cheia în broască.

– Joy? strig, pășind încet pe podeaua de lemn din lemn de esență tare care scârțâie.

În sufragerie, mă opresc la jumătatea pasului. Sunt frunze peste tot – pe canapea, pe măsuța de cafea, pe scaune. Fereastra băntăntă ruptă se bălângăne în bătaia vântului.

Încă o bătaie în ușa laterală. Altă cheie în broască. Un târșăit de pași.

Mallory intră cu un oftat.

– Se pare că improvizația noastră n-a ținut.

În locul maioului obișnuit, a schimbat registrul cu un tricou negru mulat care face reclamă afacerii soției sale, cu un font vintage: QUINN'S CUPCAKERY.

Sunt ușurat că-i aici. Poate că Joy nu-mi răspunde la mesaje, dar e clar că a rămas valabil ca astăzi să înregistrăm.

Mallory mă studiază când vede că nu reacționez.

– Ești bine? Pari cam...

Face un semn evaziv cu mâna.

– Sunt bine.

Par neconvingător, așa că adaug:

– Un copac mi-a strivit magazia azi-noapte.

– Rahat!

Aprob din cap.

– Stai! Nu cumva Bârlogul Zen?

Aprob iar din cap.

– Păcat!

Șoptește asta cu pioșenia din timpul unui elogiu funebru.

E mai mult decât păcat. Acea anexă de șase pe patru metri a fost motivul principal pentru care am cumpărat casa, iar de atunci am investit mulți bani în ea. Dar acum am probleme mai mari. Sunt atent la propriile picioare în timp ce cobor scările, pregătindu-mă sufletește să dau ochii cu Joy. Nu-mi trebuie decât un zâmbet cu o singură groșiță. Dacă zâmbește, s-ar putea să fim bine.

Doar că ea nu-i aici. Bancul de lucru din camera principală e pustiu, la fel și birourile de alături. Asta înseamnă că mai rămâne doar dormitorul. Ușa e întredeschisă, iar patul e făcut.

– Joy? strig ușor.

Niciun răspuns. Dintre toate scenariile pe care mi le-am imaginat pentru astăzi, acesta chiar nu figura pe listă.

– Nu-i nimeni aici, anunț când Mallory mi se alătură jos.

Cercetează camera, de parcă ar fi putut să-mi scape doi oameni în toată firea.

– Ești sigur?

Simt un fior de neliniște pe șira spinării. O sun pe Joy pe mobil. Intră direct mesageria vocală. Evit celelalte mesaje rămase fără răspuns de pe ecran și scriu: **Suntem la tine acasă.** Când nu apar punctele de suspensie care să indice că scrie, adaug, strâmbându-mă: Am zis ora 11, nu?

– Probabil au plecat cu vreo treabă, spune Mallory, ignorându-mi îngrijorarea.

Se așază pe scaunul ei obișnuit la birou și începe să pregătească echipamentul audio.

Încerc să fac și eu același lucru, dar mă doare capul.

Fără tragere de inimă, recitesc mesajele primite de la Xander azi-noapte. Primul, imediat după ce Joy m-a dat afară: **Sună-mă.** Și apoi, cinci minute mai târziu: **CE-AI FĂCUT?** N-am răspuns la niciunul. În clipa în care am ajuns aici, când am văzut că el nu era acasă, am început să sper, poate ca un naiv, că mesajele lui nu aveau legătură cu chestiunea pe care o discutaserăm eu cu Joy. Probabil există vreo zece lucruri pe care le-am făcut săptămâna asta și care ar merita o muștruluală cu majuscule. Simțind că mi se face rău, tastez: **Unde sunteți?**

Richie zgârie la ușă ca să fie lăsat să intre de pe terasă. Deschid ușa, iar el trece în fugă pe lângă mine și urcă scările. Ghearele lui fac *clac-clac-clac* pe podea în timp ce dă roată casei, apoi se întoarce, uitându-se la mine cu ochi întrebători. Privind în jur, înțelegând dintr-odată.

– Tu l-ai văzut pe Potsie?

Mallory strâmbă din buze.

– Poate l-au scos la plimbare.

Ea știe bine că nici Joy, nici Xander nu și-ar scoate câinele la plimbare exact când trebuie să înregistrăm. O aprob de formă cu un „Poate” și mă strecor afară.

Vânturile Santa Ana prind din nou putere, suflând un nou val de aer fierbinte. Acele de brad cad în rafale în vreme ce Richie mă urmează pe cărarea cu trepte de piatră spre garaj. Îmi vâr capul înăuntru; miroase a igrasie și a terebentină. Maseratiul lui Xander e parcat la locul lui obișnuit, dar MG-ul lui din '64 lipsește, ceea ce mi sare în ochi.